

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η θέση του γερμανικού κόμματος *της Αριστεράς (Die Linke)*, το οποίο δρα στη χώρα-ατμομηχανή της ΕΕ και εκπροσωπείται στη βουλή από το 2009 (8,6% και 64 έδρες το 2013). Η *Αριστερά* προέρχεται από την ενοποίηση το 2007 του **PDS** (μετεξέλιξη του κυβερνώντος στη ΛΔ Γερμανίας SED) και της **WASG** που δημιούργησε το 2005 ο Όσκαρ Λαφοντέν, πρώην πρόεδρος των Σοσιαδημοκρατών, με στελέχη που είχαν διαφωνήσει με τη νεοφιλελεύθερη «Ατζέντα 2010» της τότε κυβέρνησης SPD-Πρασίνων, υπό τον Σρέντερ.

Από την ίδρυσή της, η Αριστερά είχε ταχθεί υπέρ της ΕΕ και αποτελεί βασική δύναμη του ΚΕΑ, με τον ιστορικό ηγέτη της, Γκρέγκορ Γκίζι, να εκλέγεται πρόεδρος στο 5ο Συνέδριο του ΚΕΑ (2016), ενώ η ευρωβουλευτής Γκάμπι Τσίμερ είναι πρόεδρος της ΕΕΠ/ΒΠΑ. Για την Αριστερά, η ΕΕ είναι «βασικό πολιτικό επίπεδο δράσης», που στόχο έχει να την κάνει «μία πραγματικά δημοκρατική, κοινωνική, οικολογική και ειρηνική ένωση». Στο πρόγραμμά της ενόψει των επερχόμενων εκλογών (24 Σεπτεμβρίου) κυριαρχεί η αυταπάτη «για μία Ευρωπαϊκή Ένωση των ανθρώπων και όχι των τραπεζών και των επιχειρήσεων» και η προσδοκία για ενίσχυση του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου και των εθνικών κοινοβουλίων, σε αντίθεση και τον καθοριστικό ρόλο της Κομισιόν και «μη νομιμοποιημένων φορέων», όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται.

Ειδικά για την ΕΚΤ, εκτιμάται ότι «πρέπει να λειτουργεί με δημοκρατικές αποφάσεις και υπό τον έλεγχο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και όχι ανεξάρτητα», δεσμευόμενη «τόσο για τη σταθερότητα των τιμών όσο και για την οικονομική ανάπτυξη και την απασχόληση». Προτείνεται, επίσης, η αποσύνδεση του δημόσιου δανεισμού από τη χρηματοπιστωτική αγορά και η δημιουργία ενός δημόσιου ευρωπαϊκού οργανισμού αξιολόγησης πιστοληπτικής ικανότητας, όπου οι αξιολογήσεις από ιδιωτικούς φορείς δεν θα πρέπει να είναι δεσμευτικοί για την ΕΕ, παράλληλα με «ένα ευρωπαϊκό επενδυτικό πρόγραμμα επικεντρωμένο στην ανάπτυξη των δημόσιων και κοινωνικών υπηρεσιών».

Στην ουσία, δηλαδή, αποσυνδέονται πλήρως οι σκοποί της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης από τις δομές της, ειδικά στην παρούσα καπιταλιστική κρίση, λες και ένα «τάγμα οικονομικού θανάτου» μπορεί να μεταμορφωθεί σε ομάδα εθελοντών του Ερυθρού Σταυρού!

Παρά δε τη διαφοροποίηση των αριστερών εσωκομματικών τάσεων, όπως η Αντικαπιταλιστική Αριστερά, η ηγεσία διαφοροποιείται σταθερά από οποιαδήποτε αντιΕΕ τοποθέτηση. «*Δεν υπάρχει κανένας λόγος για πανηγυρισμούς ...Καθήκον της Αριστεράς τώρα είναι να υπερασπιστεί την ΕΕ από τη διάλυση*», έσπευσε να δηλώσει ο Γκίζι την επομένη του Brexit, ενώ η Τσίμερ τόνισε πρόσφατα ότι η Αριστερά τάσσονταν ανέκαθεν κατά του Grexit. Διαφοροποιήθηκε έτσι από την κοινοβουλευτική εκπρόσωπο Σάρα Βάγκενκνεχτ, η οποία είχε δηλώσει για την Ελλάδα και την ευρωζώνη πως «*πολλά δείχνουν ότι η ανάκαμψη της χώρας θα ήταν λίγο ευκολότερη έξω από αυτόν τον κορσέ*».

Πηγή: **PRIN**